

C U P R I N S

1.	PIAZĂ REA.....	5
2.	PACT CU DIAVOLUL	13
3.	JURNALUL	17
	3.1. <i>Perseverează și vei reuși!</i>	17
	3.2. <i>Parfum seducător</i>	29
	3.3. <i>Dans cu ursul</i>	44
	3.4. <i>Cobaiul</i>	50
	3.5. <i>No comment</i>	55
	3.6. <i>72, număr hilar</i>	67
	3.7. <i>Nu pot decât să-ți respect decizia!</i>	143
4.	PRIETENI ADEVĂRAȚI	158
5.	ÎMI PARE RĂU!	164
6.	O VIAȚĂ APROAPE PERFECTĂ.....	172
7.	MERITĂ TOT DISPREȚUL MEU!	191
8.	FASCINAȚIE	200
9.	MATEI.....	210
10.	CĂSĂTORIE.....	217
11.	DIN NOU, FLUTURI ÎN STOMAC	227
12.	CE MĂ FAC? ÎNCOTRO MĂ ÎNDREPT?... ..	247
13.	PRIETENI VECHI.....	255
14.	13, NUMĂR CU GHINION!	259

15. ȚA, ȚA, ȚA, CĂPRITĂ, ȚA!.....	275
16. CONFUZIE	293
17. PRÂNZ ÎN CIȘMIGIU	297
18. NU AM VRUT DECÂT SĂ FIU CORECTĂ!.....	304
19. DOR DE CASĂ.....	316
20. DOMNULE PROFESOR.....	326
21. VIZITĂ SURPRIZĂ.....	329
22. MÂNDRIA ORAȘULUI NATAL.....	336
23. ALECU, ALECU.....	339
24. PRAF DE STELE	346
25. DE CE MĂ PRIVEȘTI AȘA, DORIANA?	355
26. RĂMAS BUN, ORAȘ IUBIT!.....	367
27. CONFESIUNE.....	369
28. IARĂȘI TU?...	377
29. TATONARE.....	380
30. SĂ VEDEM CE IESE!	382
31. SE NAȘTE O RELAȚIE?	400
32. CRĂCIUNUL	404
33. OF, PARFUMUL.....	408
34. COLINDĂTORII	415
35. FANTOMA TRISTĂ DIN TRECUT	423

PIAZĂ REA

M-am trezit deodată, dintr-un somn adânc, transpirat și speriat. Te-am visat, Doriană! Chiar și acum, treaz fiind, imaginea ta nu-mi iese din minte.

Alergam amândoi printr-o pădure deasă, ferindu-ne de cren-gile copacilor care încercau, parcă, să ne oprească din fuga noastră nebună. Tu râdeai, păreai fericită. Din când în când, strigai la mine și mă îndemnai să te urmez. Sub cămașa transparentă pe care-o purtai, puteam să-ți văd corpul delicat, de femeie în devenire, și asta-mi incita simțurile într-un mod de nedescris.

— Te urmez oricum, oricând, oriunde, dar acum oprește-te, că nu mai pot!, am spus la un moment dat.

Râsul tău, tonic, cădea în cascade. Nu știu de unde aveai atâta energie, pentru că eu, unul, eram extenuat. M-am oprit o clipă, sprijinindu-mi mâinile de genunchi, abia respirând. Când am ridicat ochii căutându-te, nu te-am mai văzut, dispăruseși. Pentru că nu știam încotro s-o apuc, nu știam ce să fac, m-am așezat pe iarba, a cărei culoare a devenit dintr-odată neagră. Am început să te strig încontinuu, ca un apucat.

Brusc, copacii au început să-și strângă crengile, lipindu-și-le de trunchi, înspăimântați și ei, ca și mine – le puteam simți frica, era aceeași ca și a mea. Arătau ca niște rachete spațiale, sinistre, gata să-și ia zborul. Vântul ce s-a pornit din senin îmi sugera să stau locului, liniștit, dar nu l-am ascultat. Miam închis ochii și am continuat să te chem, strigându-ți numele, obsesiv. La un moment dat, ți-am auzit vocea îngrozită care, treptat, s-a transformat într-un urlet continuu, apoi a venit liniștea, o liniște de mormânt. Terifiat ca de moarte, mi-am ridicat pleoapele, încet, și am privit împrejur. Pârtii sinuoase, multiple și înghețate s-au deschis sub ochii mei uluiți. Copacii se transformaseră în imitații nereușite a ceea ce fuseseră mai înainte, trosnind reumatic sub bătaia vântului nemilos, iar crengile lor atârnavu patetic sub greutatea gheții care le acoperea.

Dintr-odată, mi-ai apărut în față. Mă priveai cu niște ochi reci și tăioși. Erai și nu erai tu! Cred că ai vrut să-mi zâmbești, dar zâmbetul tău era mai degrabă un rânjel larg care lăsa la vedere niște gingii vineții, ce susțineau dinți lungi și subțiri. Te-ai întins spre mine, voiai să mă săruți, dar te-am împins cu putere, oripilat. Atunci, m-ai întrebat cu o voce sinistră, de nerecunoscut:

— De ce, de ce faci asta? De cece??

Nu te-ai dat bătută! Ai pășit spre mine încet, cu mâinile întinse, încercând să mă îmbrățișezi. Ca la o comandă fermă, crengile copacilor te-au înlănțuit și te-au tras în inima pădurii întunecate.

— Te rog, ajută-mă! Nu mă lăsa, te roog!!...

Strigătul tău a continuat să-mi răsună, lugubru, în urechi pentru o vreme.

O voce din capul meu îmi șoptea că ar trebui să pornesc în căutarea ta. Chiar dacă știam că așa ar trebui să procedez, am ales să stau acolo fără să fac nimic. Eram îngrozit!

Nu după mult timp, strigătul tău s-a transformat într-un țipăt prelung care mi-a zburlit părul și mi-a încrețit pielea de pe corp. Am închis ochii și mi-am pus mâinile la urechi, dorindu-mi să nu te mai văd, să nu te mai aud, nicicum, nicicând, niciunde... și atunci m-am trezit.

Ce vis ciudat! Mă uit la ceas. Este aproape ora 9 a.m.!

Sar din pat nervos, de parcă m-ar fi pălmuit cineva. Cât am putut să dorm, prostul de mine?! Să vezi ce-o să-mi facă boul ăla!

Intru în baie, cu gândul să fac un duș rapid.

— Știu, știu că am întârziat!, răcnesc când aud țârăitul telefonului.

Nu poate să fie decât unul dintre prietenii mei, care m-a dat dispărut. Să aștepte! Brrr!, apa e rece, dar a reușit să mă trezească de-a binelea.

Telefonul continuă să sune insistent, enervant de insistent. Ies din duș, iritat și plin de spumă. Nu am apucat să mă clătesc. Cine naiba să fie?

Conversația avută m-a bulversat complet. Nu pot să cred! Amicul meu mi-a spus că totul s-a întâmplat în jurul orei 8:30, în dimineața asta, chiar atunci când eu te visam cerându-mi, disperată, ajutorul. Poate că în momentul ăla tu chiar m-ai strigat, poate că... Hmm... Sigur, e vorba de coincidență, numai un idiot poate crede în semnificația viselor. Să fie vorba de telepatie? Nu, nu! Dar telepatia există, am citit undeva. Să fie posibil, oare? Nu! Nu!... Nu are cum! Și totuși...

„De ce m-ar mai interesa ce se întâmplă cu tine?”, îmi spun în timp ce mă îmbrac cu o iuțeală incredibilă. Vreau să gonesc gândul care a încolțit în creierul meu, dar nu reușesc – deja acesta a trasat itinerariul până la tine. Obosit brusc, mă așez pe canapeaua din sufragerie. Capul începe să-mi bubuie de durere, așa că mi-l cuprind în palme, masându-mi-l cu putere.

Of, Doriană, Doriană! Unicul meu țel ar fi trebuit să fie acela de a te face fericită, dar am dat-o în bară.

Durerea începe să pulseze din ce în ce mai tare: în tâmpla dreaptă, în ochiul drept, nara dreaptă începe să mă usture când respir... Cum e posibil așa ceva? Ce se întâmplă cu mine? Hai, că asta-i culmea! Acum mă deranjează până și lumina? Înghit o aspirină și aștept să-mi treacă durerea.

Informația despre tine se joacă acum cu creierul meu ca un toboșar neîndurător cu instrumentul său, și asta-mi accentuează și mai rău durerea de cap.

Ți-am lezat sentimentele, rănindu-te tocmai pe tine... pe tine, singura persoană care m-a luat ca atare și nu m-a judecat când alții au făcut-o și mă priveau cu dispreț pentru că, ziceau ei, sunt ciudat și arogant. Dar ce este ciudat în a nu vrea să te rezumi la societatea haotică din zilele noastre? E ciudat să aspiri la ceva unic de la viață, la ceva care te motivează să mergi înainte, pe drumul pe care ți l-ai ales? Nu consider nimic a fi greșit.

În goana mea nebună spre țelul propus, am făcut o singură greșeală. Sunt ele mai multe, dar asta-i capitală. Am alergat privind doar înainte, fără să-mi dau voie să mă uit nici în stânga, nici în dreapta. Mă ciocneam, inevitabil, de diverse persoane, dar nu le permiteam să alerge prea mult timp alături de mine. Ele ar fi putut să-mi distragă atenția de la scopul meu, sau poate nu întâlnisem încă persoana potrivită ca să-mi țină companie.

Într-unul din momentele de respiro pe care mi le permiteam din când în când, te-am cunoscut pe tine. Mi-am dat seama că ești deosebită, ceva îmi zicea să te țin aproape de mine, dar eu eram pe fugă, temător și neîncrezător. Trebuia să ajung undeva, abia după aceea aveam să-mi fac alte planuri.

Am renunțat destul de ușor la tine, ținând cont de cât de tenace sunt când vreau ceva.

Trebuie să te văd, trebuie, altfel o iau razna, dar mai întâi trebuie să-mi revin.

„Aaaaaah!... Nu mai suport, durerea mă înnebunește! Ce-i de făcut? Ce-i de făcut?”, repet deprimat. Îmi vine să-mi scot globul ocular din orbită!

Mai iau încă o aspirină și un paracetamol, că doar pe astea le-am mai găsit prin sertare, și mă așez pe covor, în genunchi, cu capul sprijinit de parchet. Încep să-mi spun în minte că nu mă doare nimic, că sunt calm și liniștit.

— Sunt calm și liniștit pe dracu'!, urlu disperat deodată.

Durerea de cap a compus, nebuna, o simfonie exasperantă ca ea, *Simfonia durerii*. Simt că o iau razna!

Ce-am pățit? Atac cerebral, atac de panică, de nebunie?

Am dormit aproape trei ore pe covorul care mi-a ținut loc de saltea. O „saltea” care nu a mai fost aspirată de mult, îmi spun ironic în timp ce mă încălț și fug direct la farmacie. Din precauție, vreau să-mi iau niște medicamente, ceva, care să mă ajute la nevoie. Spre norocul meu, am dat de o doamnă farmacistă foarte amabilă:

— S-ar părea că este vorba de o migrenă, dar dacă durerea se repetă la intervale mici de timp, de câteva ori pe lună, să mergeți neapărat la un neurolog. Până atunci, vă pot recomanda ceva care să vă amelioreze rapid durerea.

— Vă rog!

Mi-a dat câteva pastile.

Astăzi nu am reușit să te văd. Ale dracului zgrițuroaice, au rămas neînduplecate! Le-am explicat pentru ce am venit, dar degeaba. Cotcodăcesc și se completează una pe alta ca niște găini retardate ce sunt. Pentru că nu am găsit înțelegere, nu m-am mai putut controla și am ridicat tonul la ele. Foarte indignate, găinile m-au poftit să ies afară, avertizându-mă să nu mai calc pe acolo, că o s-o pățesc. Ce-o să-mi facă? Doi bani nu dau pe amenințările lor, mâine seară vin iar aici!

Trebuie să te văd!

Și aseară te-am visat.

De data asta, creierul meu tâmpit a proiectat în vis ultima noastră întâlnire, cu discrepanțe destul de mari.

Stăteam amândoi pe băncuța din curtea Iolandeii. Mă priveai cu niște ochi mari și limpezi, plini de lacrimi, de lacrimi de copil inocent și neinițiat în viață, implorându-mă să-ți explic motivul pentru care eu voiam să ne despărțim. Lacrimile tale nu

m-au impresionat absolut deloc. Eram bucuros chiar pentru că reușisem să pun capăt relației noastre. Când am plecat de lângă tine, ai izbucnit în plâns și m-ai strigat. Te-am părăsit fără nicio remușcare, fără să privesc înapoi.

Cum am putut să visez așa ceva?

Când te-am cunoscut prima oară, după discuția aceea lapidară de pe singura băncuță liberă din parc, în întinericul care ne permitea să fim numai noi doi, intimi, am simțit cum se creează între noi o conexiune stranie și inexplicabilă. Am încercat s-o distrug din start, pentru că se vedea clar cât de diferiți suntem, și totuși...

În seara aceea am realizat că până la momentul respectiv, eu colindasem prin viață ca o pasăre bezmetică și beteagă, rătăcită de stolul ei. Atunci mi-a trecut prin cap, din senin, că tu ai putea fi cea care poate să-mi redea aripile ca să pot zbura din nou și, de ce nu?, să-mi stea alături. Ceva din tine mă atrăgea ca un magnet și eu nu puteam să-i rezist, oricât aș fi vrut.

În timpul scurt, prea scurt, pe care l-am petrecut împreună, ajunseseam să fiu împăcat cu mine însumi. Eram mai mereu cuprins de o fericire ușoară și fără prea multe bătăi de cap, o fericire aproape perfectă. La un moment dat, sigur pe mine, am început să-mi doresc și să caut altceva. Nu mi-a trecut prin cap nicio clipă că aș putea să te pierd. Chiar atunci când prinsesem și eu puțin avânt, tu mi-ai retezat aripile, neînduplecată. Nu mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama că am greșit, dar fost prea târziu.

Da, am greșit, am fost egoist! Am crezut că dacă sunt sincer cu tine asta nu înseamnă decât un singur lucru: să-ți satisfac curiozitatea. Nu am realizat cât de mult o să te încarc cu amărăciunea crudului adevăr.

Stau acum și mă întreb: cum am putut să fiu așa de nesăbuit? Gândul ăsta roade din creierul meu ca un vierme lacom și flămând, care-și umple corpul dezgustător cu prostia mea incommensurabilă.

Constat, după cele întâmplăte, că nu sunt special și că nu sunt diferit față de alți oameni. Sufăr în secret, cu ușile închise și muzica mea pe fundal, ca nu cumva să mă audă cineva și să creadă că sunt un biet idiot care-și plânge iubirea pierdută, chiar dacă sunt.

Codruț încearcă să mă țină la curent cu starea ta, dar se pare că nici el nu știe prea multe, și asta mă umple de nervozitate și spaimă.

„Sufăr când nu ești lângă mine, sufăr când ești lângă mine!”, aud, din ce în ce mai des, vorbele tale în urechi. Vreau să te văd, trebuie să te văd! Nu știu cum să procedez, nu știu cum să fac.

Dotty, Dotty, am ajuns la vorbele tale: „De când te-am cunoscut nu mai sunt eu, nu mai gândesc limpede”.

Parcă aș fi o piață rea. Măgduța nu-mi răspunde la telefon, Alecu mi-a transmis, prin Codruț, că mă desființează dacă pățești ceva, dar mie chiar nu-mi pasă de amenințările lui. Eu vreau să știu că ești bine, și atât.

PACT CU DIAVOLUL

— Paza! Chemați-i pe cei de la Pază, că nu mă înțeleg cu băiatul ăsta! Ce nu pricepi? Ți-am mai spus și-ți mai repet încă o dată: la Terapie Intensivă nu intră decât personalul medical și rudele apropiate. Ești rudă cu ea? Nu. Atunci, nu-ți rămâne decât să pleci și să iei legătura cu familia ei. Doar așa o să afli ce vrei tu.

— Eu nu pricep? Observ că dumneavoastră aveți o problemă. Dacă nu v-ar plăcea decât să vă auziți vorbind și să repetați același lucru de fiecare dată când vă întreb, poate că ați înțelege că nu vreau decât să-mi văd prietena. Vreau să știu cum se simte. Este bine, nu este? Nici măcar să mă puneți în legătură cu cineva care poate să-mi dea detalii despre starea ei nu sunteți în stare!

— Hei, vezi cum vorbești, nu fi obraznic! De la noi n-o să afli nimic. Te sfătuiesc să pleci. În curând vor veni cei de la Serviciul de pază și o să ai probleme.

Mă îndepărtez încet, dar vocea zgripturoaicei care m-a făcut obraznic mă ajunge din urmă:

— Cred că ăsta-i nebun, fetelor. Nu s-o fi săturat să tot vină aici zilnic și să întrebe de fata aia de la Terapie Intensivă? Nu-n-

țeleg de ce nu ia legătura cu familia ei. Așa, ar fi aflat că prietena lui a avut un traumatism cranio-cerebral și a fost operată. Auzi la el: nu-i e rudă, nu nimic, dar el vrea să intre s-o vadă! Hmm, mulți nebuni sunt pe fața pământului.

Traumatism cranio-cerebral... a fost operată... of, Dotty, Dotty!

Simt că mă ia amețeala, așa că mă sprijin cu spatele de peretele din fața mea.

Codruț nu mi-a spus că ai fost operată, Dotty. Oare știa și a tăcut? Mi-a zis doar că, din cauza impactului puternic, ai fost internată și că trebuie să fii ținută o perioadă sub supraveghere medicală.

— Băiete, nu te simți bine?, mă întreabă tocmai nesuferita care m-a făcut obraznic.

Pare îngrijorată. Mi se pare mie, sau mi-a făcut cu ochiul, complice?

Neg, dând din cap copleșit. Privesc la placa de gresie din fața mea și constat că este crăpată.

— Cred că v-a auzit când vorbești despre prietena lui, doamna Stela, aud altă voce.

— Ce tot vorbești tu acolo? Am vorbit încet, cu voi, n-avea cum să mă audă.

— Mi-am dat și eu cu părerea, nu se lasă cea de-a doua voce.

— Ai grijă ce vorbești, fato! Uite-așa poți crea probleme oamenilor, dându-ți cu părerea.

Zgripturoaicele de la Recepție continuă să se contrazică, în timp ce eu îmi continui drumul spre ieșire. Încep să mă rog în gând la Dumnezeu cel Atotputernic în care părinții mă educaseră